

Virágvasárnap B

*Te azonban ne maradj távol,
erősségem siess és segíts. (Zsolt 21,20)*

Urunk Jeruzsálembé való bevonulásának emlékezete

Evangélium

Márk 11,1-10

Abban az időben: Amikor Jézus és tanítványai Jeruzsálemhez közeledtek, Betfagé és Betánia táján, az Olajfák-hegyénél Jézus előreküldte két tanítványát, és ezt mondta nekik: "Menjetek a szemközti faluba. Amint beértek, találtok ott egy megkötött szamárcsikót, amelyen ember még nem ült. Oldjátok el és vezessétek ide. Ha valaki szólna hogy mit tesztek, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége. Erre mindjárt elengedi."

El is mentek, és az útelágazásnál egy kapuhoz kötve megtalálták a szamárcsikót. Eloldották. Azok közül, akik ott ácsorogtak, valaki megkérdezte: "Miért oldjátok el a szamarat?" Azt válaszolták, amit az Úr mondott nekik, és erre elengedték őket.

A szamárcsikót Jézushoz vezették. Ráterítették a köntöseiket, ő pedig felült rá. Sokan az útra teregették köntösüket, mások meg a lombos faágakat, amelyeket a réten vágtek. Akik előtte jártak, és akik kísérték, így kiáltoztak: "Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön! Áldott atyánknak, Dávidnak közelgő országa! Hozsanna a magasságban!"

vagy

Evangélium

János 12,12-16

Abban az időben: A nagy tömeg, amely az ünnepre jött, hírért vette, hogy Jézus Jeruzsálembé érkezik. Pálmaágakat szedtek, kivonultak eléje. Így köszöntötték: "Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön, Izrael királya!" Jézus talált ott egy szamárcsikót. Felült rá, amint az Írás mondja: "Ne félj, Sion leánya! Nézd, jön királyod, egy szamárcsikó hátán!" Tanítványai először nem értették mindezt. Amikor azonban Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy ami róla írva volt, azt cselekedték vele.

Mise

Olvasmány

Izajás 50,4-7

Izajás így jövendölt a Megváltóról: Ezt mondja az Úr Szolgája: "Isten, az Úr tanította nyelvemet, hogy az igével támasza lehessen a megfáradtaknak. Reggelenként ő teszi figyelmissé fületem, hogy rá hallgassak, mint a tanítványok. Isten, az Úr nyitotta meg fületem. S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg. Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik

gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkezniem."

Szentlecke

Filippiekhez 2,6-11

Testvéreim! Krisztus Jézus, mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Evangelium

hosszabb forma: Márk 14,1 – 15,47

A főpapok arról tanácskoztak, hogy hogyan foghatnák el Jézust.

Két nappal a húsvét és a kovásztalan kenyerek ünnepe előtt a főpapok és írástudók arról tanácskoztak, hogyan foghatnák el Jézust csellel, hogy azután megöljék. Így szóltak: "Ne az ünnepen, nehogy zavargás támadjon a nép között!"

Előre megkente testemet a temetésemre.

Amikor Jézust Betániában a leprás Simon házában vendégül látták, odalépett hozzá egy asszony. Alabástrom edényben valódi és igen drága nárdusolajat hozott.

Széttörte az alabástrom edényt, és (az olajat Jézus) fejére öntötte. Egyesek bosszankodtak magukban: "Miért kell a kenetet így pazarolni? Hiszen több mint háromszáz dénárért el lehetett volna adni, és szétosztani a szegények között." És megharagudtak az asszonyra.

Jézus azonban ezt mondta: "Hagyjátok őt! Miért bántjátok, hiszen jót tett velem! Szegények mindig lesznek veletek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük. Én azonban nem leszek mindig veletek. Ő megtette azt, ami tőle telt: előre megkente testemet a temetésre. Bizony mondom nektek, bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, ezt is hirdetni fogják az ő emlékezetére."

Iskarióti Júdásnak megígérték, hogy pénzt adnak neki.

Iskarióti Júdás, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy elárulja nekik Jézust. Amikor azok meghallották, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő tehát kereste a kedvező alkalmat, hogy elárulhassa.

Hol van a szállás, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaimmal elfogyaszthatom?

A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték (Jézust): "Mit akarsz, hová menjünk, hogy elkészítsük számodra a húsvéti vacsorát?"

Erre elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: "Menjete a városba. Találkoztok ott egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt, aztán ahová bemegy, ott mondjátok meg a házigazdának: 'A Mester kérdezi, hogy hol van az a szállás, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaimmal elfogyaszthatom?' Ő mutat majd nektek egy

étkezésre berendezett, tágas, emeleti termet. Ott készítsétek el nekünk." A tanítványok elmentek, és a városba érve mindent úgy találtak, ahogy megmondta; és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Egy közületek, aki velem eszik, elárul engem.

Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel. Miközben letelepedtek és ettek, Jézus ezt mondta: "Bizony mondom nektek, egy közületek, aki velem eszik, elárul engem."

Azok elszomorodtak, és egyenként megkérdezték: "Talán én?"

Ő azt felelte: "Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt nyúl a tálba. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik."

Ez az én testem, ez az én vérem, az új szövetségé.

Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és ezekkel a szavakkal adta nekik: "Vegyétek, ez az én testem." Majd fogta a kelyhet, hálát adott, odanyújtotta nekik, és mindnyájan ittak belőle. Ő pedig így szólt: "Ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik. Bizony mondom nektek: nem iszom többé a szőlő terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom az Isten országában."

Mielőtt a kakas másodszor szólna, háromszor is megtagadsz engem.

Ezután zsoltárt énekelve kimentek az Olajfák-hegyére.

Ott Jézus így szólt: "Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert írva van: Megverem a pásztort és szétszélednek a juhok. De feltámadásom után majd elöttetek megyek Galileába."

Péter kijelentette: "Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én bizony nem!"

Jézus azt felelte: "Bizony, mondom neked, hogy még ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas másodszor szólna, háromszor is megtagadsz engem."

Erre még jobban fogadkozott: "Ha veled együtt meg is kell halnom, én nem tagadlak meg." Ugyanígy fogadkoztak a többiek is.

Jézus remegni és gyötrődni kezdett.

Közben odaértek a Getszemáni nevű kertbe. Itt (Jézus) így szólt tanítványaihoz: "Üljetek le, amíg imádkozom." Pétert, Jakabot és Jánost magával vitte. Remegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: "Halálosan szomorú a lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok!"

Valamivel előbbre ment, leborult a földre és imádkozott, hogy ha lehetséges, múltjék el tőle ez az óra. Ezt mondta: "Abba, Atyám! Neked minden lehetséges. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd."

Aztán visszament hozzájuk, de alva találta őket. Megszólította Pétert: "Simon, alszol? Egy órát sem tudtál virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek. A lélek ugyan kész, de a test erőtlen."

Majd ismét elment, és ugyanazon szavakkal imádkozott. Amikor visszatért, újra alva találta őket, mert szemük igen elnehezedett. Nem is tudták, mit feleljenek neki.

Harmadszor is visszament hozzájuk, és azt mondta nekik: "Aludjatok csak, és nyugodjatok! – Elég volt! Itt az óra, az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljete fel, menjünk! Íme, ott jön az áruló!"

Fogjátok el, és vigyétek szigorú őrizet alatt!

Még beszélt, amikor megérkezett Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele egy kardokkal és botokkal felszerelt csapat, amelyet a főpapok, írástudók és vének küldtek. Az áruló ebben a jelben egyezett meg velük: "Akit megcsókolok, ő az. Fogjátok el, és vigyétek szigorú őrizet alatt!"

Amikor odaért, mindjárt odalépett Jézushoz, és így szólt: "Mester!" – és megcsókolta. Erre rátették kezüket és elfogták. Azok közül, akik ott álltak, valaki kirántotta a kardját, a főpap szolgájára sújtott vele, és levágta a fülét.

Jézus így szólt hozzájuk: "Kardokkal és dorongokkal jöttetek elfogni, mint egy rablót. Naponta veletek voltam a templomban és tanítottam, de nem fogtatok el. Az Írásoknak azonban be kell teljesedniük." Erre valamennyien elhagyták őt, és elfutottak.

Egy ifjú mégis követte. Mezítelen testét csak egy gyolcslepel fedte. Amikor meg akarták fogni, otthagyta a gyolcsleplet, és mezítelenül elfutott.

Te vagy a Messiás, az Áldott Isten Fia?

Jézust a főpaphoz vezették. Itt gyűltek össze a főpapok, a vének és az írástudók. Péter messziről követte, egészen a főpap udvarába. Ott leült a szolgálkkal együtt, és melegegett a tűznél.

A főpapok és az egész főtanács bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítélhessék, de nem találtak. Sokan tanúskodtak ugyan hamisan ellene, de vallomásuk nem egyezett. Ekkor néhányan felálltak, és ezt a hamis vallomást tették ellene: "Hallottuk, amikor ez azt mondta: Lebontom ezt a kézzel épített templomot, és három nap alatt másikat építek, amelyet nem emberi kéz alkotott." De vallomásuk így sem volt megegyező.

Ekkor a főpap középre állt, és megkérdezte Jézustól: "Semmit sem válaszolsz arra, amit ezek felhoznak ellened?" De ő hallgatott, és nem felelt semmit. A főpap újra megkérdezte: "Te vagy a Messiás, az Áldott (Isten) Fia."

Jézus így válaszolt: "Én vagyok. Látni fogjátok, hogy az Emberfia ott ül a Mindenható fölségének jobbán, és eljön az ég felhőin."

A főpap erre megszaggatta ruháját, és felkiáltott: "Mi szükségünk van még tanúkra? Hallottátok a káromlást. Mit gondoltok?" Azok mindnyájan méltónak ítélték őt a halálra.

Ekkor némelyek leköpdösték, azután arcát letakarva ököllel verték, s közben ezt mondták neki: "Rajta, most prófétálj!" Még a szolgálk is arcul verték őt.

Nem ismerem ezt az embert, akiről beszéltek.

Péter kint ült az udvaron. Közben kiment a főpap egyik szolgálója. Meglátta Pétert, amint melegegett, és megszólította: "Te is a názáreti Jézussal voltál!"

De ő tagadta: "Nem ismerem, nem is értem, mit beszélsz." Ezzel kiment az előcsarnokba; s akkor megszólalt a kakas.

De a szolgáló figyelte őt, és megint mondta az ott állóknak, hogy ez is közülük való. Ő újra letagadta.

Nem sokkal ezután ismét megszólaltak az ott állók: "Biztosan közéjük tartozol, hiszen te is galileai vagy."

Erre Péter átkozódni és esküdni kezdett: "Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek." Ekkor mindjárt megszólalt a kakas másodszor is. Péternek eszébe jutottak Jézus szavai: "Mielőtt a kakas másodszor megszólal, háromszor is megtagadsz engem." És sírásra fakadt.

Akarjátok-e, hogy a zsidók királyát engedjem szabadon nektek?

A főpapok korán reggel tanácsot tartottak a vénekkel, az írástudókkal és az egész főtanáccsal, majd Jézust megkötözve elvezették, és átadták Pilátusnak. Pilátus megkérdezte őt: "Te vagy a zsidók királya?"

Jézus ezt válaszolta: "Te mondod." – A főpapok sok vádat hoztak fel ellene.

Pilátus újra megkérdezte: "Nem felelsz semmit sem? Nézd, mi mindennel vádolnak téged!" De Jézus nem válaszolt többé semmit, és Pilátus csodálkozott ezen.

Az ünnep alkalmával Pilátus mindig elbocsátott nekik egyet a rabok közül, akit kértek. Volt a börtönben egy Barabás nevű rab. A lázadókkal együtt tartóztatták le, akik egy zendüléskor gyilkosságot követtek el. A tömeg felvonult tehát, és kérte Pilátustól azt, amit mindig megtett nekik. Pilátus megkérdezte: "Akarjátok-e, hogy a zsidók királyát engedjem szabadon nektek?" Tudta ugyanis, hogy a főpapok csak irigységből adták őt a kezére. Ám a főpapok felbujtották a tömeget, hogy inkább Barabás szabadon bocsátását kérvényezik.

Pilátus ismét megkérdezte: "És mit tegyek azzal az emberrel, akit ti a zsidók királyának neveztek?"

Azok ezt kiáltották: "Feszítsd őt keresztre!"

Pilátus folytatta: "De hát mi rosszat tett?"

Erre azok még hangosabban kiáltották: "Feszítsd őt keresztre!"

Ekkor Pilátus, aki eleget akart tenni a tömeg kérésének, szabadon bocsátotta Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, azután átadta nekik, hogy keresztre feszítsék.

Tövisből font koszorút tettek a fejére.

A katonák bevezették őt a helytartóság udvarába, és összehívták az egész csapatot. Bíborruhába öltöztették, tövisből font koszorút tettek a fejére, és így köszöntötték: "Üdvöz légy, zsidók királya!" A fejét nádszállal verték, leköpdösték, és térdet hajtvá hódoltak előtte.

Miután így gúnyt űztek belőle, levették róla a bíborruhát, és ráadták saját ruháját. Ezután kivezették, hogy keresztre feszítsék.

Kivezették őt a Golgota hegyére.

Egy arra járó embert, cirenei Simont, Alexander és Rúfusz apját, aki éppen a mezőről jött, kényszerítették, hogy vigye a keresztyét. Így vezették ki arra a helyre, amelynek Golgota, vagyis Koponyahely a neve.

A gonoszok közé sorolták.

Mirhával kevert bort adtak inni neki, de ő nem fogadta el. Felfeszítették a keresztre, azután megosztották a ruháin, sorsot vetve, hogy kinek mi jusson. Három óra volt, amikor keresztre feszítették. Felirat is volt a kereszten, amelyre elítélésének okát írták: A zsidók királya. Vele együtt két rablót is fölfeszítettek, az egyiket jobb felől, a másikat balról. Így beteljesedett az Írás: A gonoszok közé sorolták.

Másokat megmentett, de önmagát nem tudja megmenteni?

Akik arra jártak, káromolták, a fejüket csóválták, és mondogatták: "Te, aki lerontod a templomot, és három nap alatt felépíted, szabadítsd meg magadat, szállj le a keresztről!"

Hasonlóképpen gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal együtt: "Másokat megmentett, de önmagát nem tudja megmenteni? A Messiás, Izrael királya, szálljon

most le a keresztről, hogy lássuk és higgyünk!" Azok is gyalázták őt, akiket vele együtt fölfeszítettek.

Jézus hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét.

Amikor hat óra lett, nagy sötétség borult az egész földre, egészen a kilencedik óráig. Kilenc órakor Jézus hangosan felkiáltott: "Élói, Élói, lám-má szabaktáni?" Ez azt jelenti: "Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?"

Amikor néhányan az ott állók közül meghallották ezt, így szóltak: "Íme, Illést hívja." Valaki odafutott, ecetbe mártott egy szivacsot, nádszállra tűzte, inni adott neki, és ezt mondta: "Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye őt?!"

Jézus pedig hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét.

(Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.)

Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, fölülről egészen az aljáig. A százados, aki ott állt Jézus előtt, és látta, hogyan lehelte ki a lelkét, így szólt: "Ez az ember valóban az Isten Fia volt."

Asszonyok is álltak ott: távolról figyelték, hogy mi történik. Köztük volt Mária Magdolna, Mária, az ifjabb Jakab és József anyja, és Szalóme. Rajtuk kívül voltak ott még többen is, akik vele együtt jöttek fel Jeruzsálembe.

József a sír bejárata elé követ hengerített.

A készület napja volt, azaz a szombat előtti nap. Amikor beesteledett, jött egy előkelő tanácsos, az Arimateából való József, aki maga is várta Isten országát. Bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus elcsodálkozott, hogy már meghalt. Magához rendelte a századost, és megkérdezte, hogy valóban meghalt-e. Amikor a századostól megtudta ezt, Józsefnek adta a holttestet. Az pedig gyolcsot vásárolt, azután levette Jézust a keresztről, begöngyölte a gyolcsba, és egy sziklába vájt sírboltba temette. A sír bejárata elé követ hengerített. Mária Magdolna és Mária, József anyja pedig megfigyelték, hogy hova temette.

Virágvasárnap – Készülődés

A virágvasárnap a Nagyhét kapuja. Ekkor kezdődik az egyházi év csúcspontjának megünneplése. Összeköti az Úr megdicsőülését, ami a vidám-ünnepélyes jeruzsálemi bevonuláskor láthatóvá válik és a megalázkodást, ami a szenvedéstörténetben jut kifejezésre.

Életünknek vannak jó oldalai, szép napok, ünnepi örömök, dicsérő és vidám énekek, mint ahogy a mise elején is hallhatjuk, és részesei lehetünk. De vannak nehézségek is, szenvedés és halál, a gyengeség és a bűn megtapasztalása – amiről a passió is szól. Pálmaágakkal a kezünkben kísérjük Jézust, és a világ királyát ismerjük fel benne. Mint ahogy tanítványai, mi is meghívást kaptunk, hogy dicsőítsük Istent, és megköszönjük mindazt a jót és szépet, amit Jézussal és Jézus által megtapasztaltunk. Egyúttal tudjuk azt is, hogy Ő elkísér bennünket életünk sokféle útján – ugyanúgy, amikor vidámak és boldogok vagyunk, mint amikor kételkedünk és kétségbe esünk. Sőt, még oda is elkísér minket, ahová más senki nem jöhet velünk – amikor a halál hatalmába kerít. A zöldellő ágak reményünket fejezhetik ki, hogy Isten szeretete a szenvedésben is erőt ad, és erősebb minden halálnál. Az ágak zöldjében és a dicsérő énekekben ma úgy énekelhetjük meg Jézust, mint aki nem marad a halálban, és minket sem hagy a halálban.